

Prolog

„You're lost little girl

You're lost

Tell me who are you?”

The DOORS – You're Lost Little Girl, 1967

17 iulie 1999

Trecuse deja de ora 2 noaptea atunci când băiatul se hotărî să iasă afară din bar. Fețele celor de la masă deveniseră între timp confuze și șterse, un amestec de culori distorsionate care îi vorbeau pe un ton egal cuvinte și fraze ce îl îmbiau tot mai mult la somn. Din când în când răzbăteau către el hohote de râs, atunci când vreun student se împleticea spre baie și se prăbușea în cele din urmă printre mese. Ba odată se iscase și o mică bătaie, rezolvată ușor de proprietarul barului, care s-a mulțumit să scoată certăreții firavi și amețiți afară, în răcoarea nopții.

– Ce faci, pleci?!..., îl întrebă mirată o voce, ce venea dinspre partea opusă a mesei, acolo unde își amintea destul de clar că trebuia să fie cel mai bun prieten al său, cel împreună cu care venise la mare.

– Lasă-l măi să iasă puțin afară, e trotilat de-a binelea, râse o voce feminină.

Băiatul râse ca pentru el, amuzat de starea jalnică în care ajunsese. Instinctiv știa că mâine se va simți groaznic, doar avea ceva experiență la cei nouăsprezece ani împliniți. Se sprijini cu ambele mâini de tăblia de scândură a mesei și se ridică pe jumătate, rugându-se ca genunchii să-i susțină greutatea. Degetele picioarelor desculțe strângeau spasmodic nisipul rece amestecat cu paie din acoperiș și munți de chiștoace aruncate.

Răsete ironice în jur.

Băiatul putea să jure că se amuzau cu toții de gesturile lui aproximative, de felul șovăielnic în care se clătina dintr-o parte în alta, precum o velă în vânt, cu chipul ascuns de valurile de păr negru ce îi ajungeau până la piept.

– Zici că e din filmul *The Ring*, frate, râse o voce infatuată din dreapta. Știi, faza aia când iese tipa din televizor, ăsta arată la fel, în puii mei!... Horror!...

Îl știa pe nemernic, era studentul la arhitectură care flirtase toată după-amiaza cu tipa ce îi plăcea. Bucureștean, din familie bună, un rocker intelectual și arătos, ce îi anulase imediat orice șansă. Poate de-aia și băuse mult, din lipsă de altceva, din moment ce conversația veselă și plină de apropouri sexuale de alături nu-l implica și pe el. Iar acum ajunsese în situația jalnică în care cei doi râdeau de el, ținându-și trupurile apropiate, lipite de răcoarea adusă de vântul ce bătea dinspre plajă.

„Să-i ia dracu!”, concluzionă el cu năduf și încercă să-și aprindă o țigară. Fumase aproape un pachet, observă el în trecut. Își strecură o țigară între buzele îngălbenite și arse și aruncă cu năduf pachetul pe masă, convins că gestul nu era suficient pentru a salva aparențele.

– Ajutați-l măi cu un foc, că nu știe nici măcar unde îi e gura, auzi el vocea unui „prieten”. E matol, să-mi bag picioarele!... Aveți bă grijă, să nu cadă peste voi!...

Râsete răutăcioase.

– Băi, știe cineva de ce s-a oprit muzica?! E nașpa așa pe uscat, în pana mea, se plânse cu voce tare o fată de la masa vecină, care băiatului i se părea situată la capătul lumii cunoscute.

– Ce facem băi, mai băgăm una?!, întrebă precaut cineva. Mai am bani de două beri, eu zic că e suficient... mergi tu să le plătești?!... Eu nu mai am nimic în afară de asta, am păpat tot... Mâine o sun pe mama să-mi bage niște biștari pe card, e scump rău pe-aici...

– Muzicaaaa!, urlă cineva din norul de fum dinspre capătul barului. Băgați și voi o Panteră, o Metallică, chiar și un Tiamat sau Napalm Death, orice!... Murim aici pe uscat!

Râsete în întreaga sală.

Barul „La Pirați” era cunoscut ca ultimul bastion al muzicii heavy metal din Vama Veche. Toți ceilalți au lăsat-o mai ușor în timp, o ard pe muzică „oldies but goldies” sau rock românesc, mai dulceag, cu cântece în care cuvintele „dragoste”, „sărut” și „inel” apar din două în două versuri, intenționat puse acolo pentru a da bine la nunți și concerte cu plată. Barurile au învățat în timp să-și atragă clientela de sex feminin, pentru că alături de fiecare studentă hipiotă, ce rezemă teigheaua cu un aer misterios și un chip introspectiv, vin și doi-trei băiețandri gălăgioși ce își golesc buzunarele și cardurile pe bere ieftină, încercând să o „agațe”.

„La pirați” mergea pe nișa lui, fără compromisuri și fără profit, așa că dacă treceai pe strada principală după miezul nopții puteai asculta Metallica, Sepultura, Slayer și chiar și muzică extremă, death și black metal. Băutura relativ ieftină, mese și bănci de lemn aruncate la întâmplare pe nisipul cărat cu gălețile de pe plajă, vreo două lumini stroboscopice și boxe mari, rusești, rezistente la tăvăleală.

Așa se face că atunci când din acestea din urmă începură să se reverse primele acorduri calde ale melodiei „*People are Strange*” de la The Doors, după o lungă și inexplicabilă perioadă de tăcere, mesenii se blocară mai întâi, cu nasurile în paharele de unică folosință pline cu bere, după care izbucniră în râsete și aplauze ironice.

– Asta e, măi, asta așteptam!, răcni vesel rockerul de mai devreme, cel cu Pantera. Așa, băieți, să ne mai trezim și noi! *From Los Angeles, California... The Doors!...*, zbieră el spart.

Între timp, băiatul reuși să se tragă spre marginea mesei, trecând cu greu peste picioarele cuiva, care-i dădu ironic o palmă peste fund. „Să nu-mi cazi în brațe, prietene!.. cine știe ce vorbe ne ies după...”, auzi el încurajarea.

Făcu a lehamite din mână, atunci când prietenul lui îl întreba dacă are nevoie de ajutor.

– Pleci?!, auzi el din depărtare. Ia în puii mei și telefonul, că-l uiți aici...

Omul avea dreptate, bineînțeles că îl uitase pe masă.

– Mersi, băi, mormăi el absent, atunci când simți cum o mână abilă îi strecoară ceva în buzunarul de la spate al blugilor. Spera din tot sufletul să fie vorba de telefon.

– Pa, ne vedem mâine!, îi ură o voce feminină, probabil fata ce îi plăcea și care acum era aproape în brațele bucureșteanului de la arhitectură.

„A naibii, mă bagă acum în seamă la plecare... toată după-amiaza și noaptea nu am existat pentru ea... ale dracului sunt fetele astea, când te decizi să le trimiți la plimbare îți mai dau o șansă, să te țină în lesă!...”

– Paaa, zise și el într-o doară și se îndreptă de spate, într-o încercare zadarnică de a părea treaz și stăpân pe situație.

Își prinse pleata în mâini, o răsuci și o aruncă peste umeri, cu un gest aproape feminin, lăsând pentru o clipă la vedere cerceii rotunzi și mari din argint ce-i împodobeau ambele urechi. Era conștient că fetele îl urmăresc și încerca să salveze ce se mai putea printr-o ieșire demnă. Făcu câțiva pași nesiguri pe interval.

– Merge cineva măi cu el?!, întrebă miloasă o voce în urmă, pe măsură ce băiatul ieșea în stradă, clătînându-se printre șirurile de bănci de lemn, înfipte direct în nisip.

Întrebarea rămase fără răspuns sau poate că el nu îl mai auzi. Poate că era mai bine să treacă prin asta singur.

Vama Veche era trează la ora aceea târzie în noapte, strada principală era plină de tineri ce se plimbau agale, înspre și dinspre mare, fără un scop anume. Tarabele cu gogoși, clătite și suveniruri lucrate manual răspândite în toate direcțiile făceau vânzare din plin, în timp ce barurile scufundate în fum de țigară și cacofonie muzicală continuau să reverse în stradă tineri amețiți sau beți de-a binelea, sprijinindu-se unii de alții, desculți, prin țărâna drumului. Peste tot domnea o atmosferă vie și luminată, de carnaval hipiot, de parcă întreaga comunitate ar fi fost smulsă din prezent și transportată pentru totdeauna în anii '60, un spațiu în care timpul încremenise în loc.

Cei care rămâneau fără bani de cheltuială, lucru des întâlnit, se așezau pur și simplu pe jos, în praf, ținând pancarte de carton pe care mângălisera

cu pixul „Puteți să mă închiriați pentru o bere”, „Dați o țigară unui poet amator”, „Fac orice pentru 1 leu”, etc. Și nu arareori chiar reușeau să-și prelungească astfel șederea.

Băiatul viră la stânga, spre plaja aflată la câteva sute de metri mai departe. Deja se simțea ceva mai bine, briza răcoroasă ce venea dinspre mare îi limpezea cumva gândurile confuze și încâlcite.

„Oare cât am băut?!.. Au fost trei beri cu care am început după-amiază, era foarte cald și mi-au mers la inimă... după care a adus ăla din Alba Iulia sticla de țuică pe care am poștit-o pe sub masă... aici s-a stricat oarecum treaba, era foarte tare. Am băut și puțin coniac ieftin, contrafăcut, de la hipiotul ăla care a trecut pe la masă, să-l ia naiba cu poșirca lui! De-aia mă doare acum capul... plus alte și alte beri, în pahar sau la PET, că nu le mai știu...”

Mergea cu capul în pământ, atent la fiecare pas, pufăind din țigara arsă pe jumătate. Își dădu seama că a ajuns în zona „Stuf”, după muzica veselă, veche de 30 de ani, pe acordurile căreia zeci de tineri dansau și se învârteau direct pe plajă, fluturându-și sticlele în aer. Ceva gen „ *Losing my religion*” de la REM, cu toate că nu asta era melodia, dar nici nu conta.

„Să-mi bag... ce cretini ieftini”, mormăi el trecându-și mâna plină de inele de argint peste obrazul neras. Realiză cu surprindere că nu-și simțea fața, pielea îi era complet amorțită.

Chiar și în starea în care se afla arăta bine, la cei 1,90 m înălțime, astfel că exclamațiile admirative și micile tachinări nu întârziară să apară din partea celor pe lângă care trecea. Fu înconjurat de o gașcă de fete amețite ce formară o horă în jurul lui, chicotind și privindu-l pofțicioase, eliberate de constrângerile sociale, mulțumită câtorva beri și shot-uri de vodcă.

– Frumosule, de ce nu rămâi alături de noi, îi șopti o blondă scundă și plinuță, punându-și palma micuță pe pieptul lui. Stăm aici, la doi pași, în zona de corturi...

O privi cu atenție, încercând să o vadă mai clar, ceea ce o făcu să chicotească alături de prietenele ei urâtele foc, ce o priveau cu admirație și invidie, pentru curaj.

– N...nu... mormăi el parcă mai amețit de dansul lor nebunesc și de ritmul rapid al melodiei. Vreau să ajung la apă, poate înot puțin, să-mi revin.

Zâmbi cu un aer tâmp, dar care îl făcu și mai drăgălaș pentru blonda disperată să intre în vorbă cu un asemenea tip mișto. Bineînțeles că știa că la lumina zilei și pe uscat n-ar avea nicio șansă să-l abordeze, asta dacă ar fi avut vreodată curajul nebunesc de a deschide gura în fața lui.

– Am putea înota împreună, zise ea cu gura până la urechi, încercând să-l convingă cu dantura ei perfectă, ce îi înfrumuseța întrucâtva chipul rotund și plin, flancat de un păr scurt și mult prea ars.

Băiatul o porni însă înainte, fără o vorbă, în chicotele disprețuitoare ale alaiului vesel și amețit, luând-o în direcția corturilor ridicate în apropierea mării. Pe măsură ce se îndepărta de flash-urile luminoase și muzica nebună și se scufunda în întunericul răcoros și liniștit al nopții, începu să se simtă ceva mai bine. „La naiba cu totul, n-am nevoie de nimeni, trebuie doar să stau singur o vreme, cu picioarele în apă rece, o să-mi revin!...”. Dădu să-și aprindă o țigară, însă pachetul de Lucky Strike nu era la locul obișnuit. Îl uitase bineînțeles pe masă, alături și de portmoneul subțire cu bani.

Înjură cu voce tare, fără să-i pese de cei care poate că dormeau în corturile mici și tăcute răspândite la întâmplare pe nisip. Ei erau fericiți, gândi el fără să vrea. După ce-și va reveni, el va trebui să străbată tot drumul înapoi, până la ieșirea din sat, ca să ajungă la gazda la care închiriasse o cameră minusculă și plină de igrasie, probabil o fostă cămară. Vreo doi kilometri, dacă nu mai mulți, ceea ce echivala cu douăzeci, în halul în care era.

Între timp, mâinile continuau încăpățânate să caute pachetul de țigări prin buzunare, reușind să găsească de vreo trei ori telefonul. Nici urmă de țigară!... Bricheta da, însă nu și țigara pe care să o aprindă!...

Continuă să înjure în timp ce mergea printre corturi, atent la ancorele înfipite în nisip, care ar fi putut să-l trântescă cu tot cu cortul pe care îl susțineau. Dintr-o dată deveni conștient de liniștea profundă din jur.

Ridică privirea la cerul fără urmă de nori de deasupra și admiră pe îndelete luna plină și stelele ce străluceau nestingherite în depărtare, anunțând o nouă zi perfectă pentru plajă. Marea Neagră sclipea argintiu până dincolo de orizont, precum o zeitățe imensă și adormită, legănându-se molatic în visare. Aproape că nu erau valuri, cu toate că se simțea o briză sărată și rece, ce bătea constant înspre țărm. Apele clipoceau legănându-se leneș, învelind și dezvelind ca prin magie bancurile de scoici sparte ce-și șopteau la nesfârșit trista lor poveste.

Privirea îi fu atrasă de o formă întunecată, ceva mai mare ca unghia degetului mare, ce se vedea undeva departe, aproape de linia orizontului. „*Vreun vapor, gândi el, plecat din portul Constanța.*” Nu era nimic neobișnuit în asta, zilnic vedea astfel de nave încărcate cu cherestea, petrol sau cereale, ce traversau apele României spre sud, dispărând în cele din urmă în depărtări.

Păși cu atenție în apa mică de lângă mal, lăsându-se inundat de răceala ei înspumată. Își scoase tricoul negru și îl aruncă la întâmplare, pe mal. Amețeala și durerea de cap începeau să îi treacă, așa că se aplecă și luă în căuș apă cu care își stropi fața și pieptul. Oftă satisfăcut, simțind cum i se face pielea ca de găină. Ascultă cu atenție foșnetul apei, micile clipoceli ce se auzeau în jurul lui, în întuneric. Inspiră o gură mare de aer, cu care își umplu plămâni torturați de țigări și icni când simți o durere în partea dreaptă, sub coaste.

„*Trebuie să o las mai moartă cu nenorocitele astea...*”, bombăni el cu voce tare, gândindu-se în schimb cât de mult i-ar plăcea acum să fumeze o țigară. „*Ultima pe seara asta, jur pe ce vreți voi!...*”, se adresă el mormanelor de scoici sfărâmate, răscolite de ape.

– Offf... credeam că nu te voi mai găsi, se auzi o voce feminină chiar în spatele lui, făcându-l să se răsucescă involuntar, cu carnea înfiorată de frică.

Mișcarea i-ar fi reușit poate pe timp de zi și fără pic de alcool în sânge, însă așa cum se afla pierdut în întuneric și amețit nu făcu altceva decât să se împiedice în propriile picioare și să cadă în apă.

Fata râse cu o voce cristalină pe care băiatul o recunoscu imediat. Era chiar cea pe care o lăsase în urmă la „Pirați”, cu viitorul arhitect suit pe jumătate peste ea! Era oare posibilă o asemenea minune?! Se ridică cu greu din nisipul umed, sprijinindu-se în cot, după care izbucni și el în râs:

– Ce m-ai speriat!... ai venit așa pe nesimțite... ce vânt te aduce pe-aici, parcă te simțeau bine cu gașca?!...

Fata continuă să râdă în întuneric, de parcă încerca să câștige timp pentru a-și căuta cuvintele.

– Știi... mă plectiseam acolo...

– Ce zici tu?!... dar păreai amuzată, tipul de lângă mine – nu îi știu numele – e foarte vorbăreț și plin de umor... și mai arată și bine, de ce să nu o recunosc, cu toate că nu sunt eu în măsură să apreciez.

– Dacă zici tu, râse ea... Hai, vino aici, lângă mine.

Băiatul o dibui mai mult pe pipăite și se așeză alături de ea, pe nisip. Euforia alcoolului începea să dispară și treptat redevenea stăpân peste propriul corp. Își petrecu brațul drept pe după mijlocul subțire al fetei și rămase surprins în momentul în care imediat ea își lăsă capul pe pieptul lui, supusă.

„Ce naiba, visez?...”, reflectă el înfiorat. „Întreaga după-amiază nu mi-a aruncat o privire, de unde schimbarea asta?!”

– Știi, mie îmi place mult de tine, zise ea încet, ca o părere, cu vocea aproape acoperită de foșnetele scoicilor ce nu-și conteneau gâlceava.

– Și mie... de tine, șopti el încet, temându-se ca ea să audă.

Fata își ridică chipul către el și îi caută buzele. Măinile ei îi dădură părul la o parte, îl apucară de umeri și îl mângâiară cu o poftă sălbatică. Băiatul se lăsă dominat, surprins de mirosul puternic de alge putrede ce părea a-l învălui dintr-o dată, venind din toate direcțiile.

– Hai să facem o baie, zise repede fata, înainte ca el să poată spune ceva.

Îi ținu palma peste gură, interzicându-i să vorbească. Îl apucă de braț și îl ajută să se ridice, în timp ce chicotea înfundat, necontrolat.

„Dezbracă-te”, îi șopti ea fierbinte în ureche și începu la rândul ei să-și lepede hainele alături de el, în întuneric. „Iubesc băile nocturne, misterul

apelor întunecate și infinite, poezia scoicilor! Este ca și cum timpul s-ar opri și am face parte dintr-o altă dimensiune sau ca și cum viața noastră ar avea un sens!...

Râse tot mai tare și îl ajută să se dezbrace.

– Privește, e lună plină! Putem fi oare mai norocoși de atât?!... E un semn, să știi!..., chicoti ea și îl trase spre apa adâncă.

De-a lungul anilor, valurile mari au săpat agresiv nisipul plajei din Vamă, pe care au surpat-o și erodat-o tot mai mult, în lipsa unui dig artificial în larg, care să disipeze forța apei. Marea este foarte adâncă la numai câțiva pași de mal, ceea ce o face foarte periculoasă, mai ales pentru înotătorii începători.

Băiatul începu instinctiv să înoate imediat după ce degetele de la picioare pierdură contactul cu fundul apei. Își scutură capul pe spate, pentru a-și da părul din ochi. Privirea i se opri pe obiectul întunecat ce acoperea acum în mod absurd aproape o treime din orizont. În lumina argintie a lunii pline, părea a fi un vas cu trei catarge, un model cum nu mai văzuse decât în cărțile de istorie. Înțelese că asta văzuse mai devreme în depărtare, ceea ce însemna că vasul se deplasa cu o viteză fantastică peste ape, în ciuda slăbiciunii brizei.

– Tu vezi chestia aia?!... Ce naiba e?, scăpă el printre dinți. Ce caută aici?!...

Nu îi răspunse însă nimeni, singurele sunete fiind doar clipocitul apei și cearta continuă a scoicilor.

– Hei, unde ești?, întrebă el, realizând că nu-și aducea aminte numele fetei. Hei!...

Tăcere, urmată de o mișcare rapidă în spatele lui și apoi sub apă, care îi dădu sentimentul că se afla în prezența unei ființe marine.

– Hei!..., zise el speriat.

O piele umedă și rece i se frecă peste pânțe și coapse, făcându-l să țipe de frică. Ultimii aburi ai beției îl părăsiră, lăsând loc adrenalinei pure.

– Eu ies din apă, este ceva aici! E un pește sau ceva asemănător!, strigă el complet treaz acum, începând să înoate spre mal. Unde ești?!...

Un mârâit gros și înfometat se auzi chiar deasupra umerilor săi, în spate. O masă enormă se întinse abil prin întuneric și îl apucă de cap, țintuindu-l cu mii de dinți mici și ascuțiți. Părul lui lung fu retezat ca de brici și gura înfometată îi desprinse o parte din scalp, odată cu urechea stângă și jumătate din obraz, după care scoase un leorpăit poficios, continuând să-i sugă sângele ce țâșnise din rana deschisă.

Băiatul urlă de groază și se întoarse să se apere cu mâinile, doar pentru a fi luat în brațe de acea creatură neverosimilă. Tentacule lungi și reci îl ținură strâns pe măsură ce creatura continua să smulgă bucăți întregi din el, cu mârâituri înfundate.

– Întotdeauna mi-a plăcut de tine, se auzi vocea cristalină a fetei, ce suna cumva ca o înregistrare. Întotdeauna mi-a plăcut... Întotdeauna....

Ultima imagine pe care băiatul o văzu fu aceea a coastelor imense ale corabiei antice care acum plutea foarte aproape în întuneric, aproape atingându-l. Aerul era îmbibat în miros de alge și pește putrezit, aproape irespirabil.

– Ajutor... zise el slab, printre dinții lipsiți de buze, după care își pierdu cunoștința.

Partea I

ÎNCEPUTURI

„When you stand under full moonlight
The attraction mesmerizes you
Have you ever wondered why
It seems that evil you're attracted to”
Slayer – Temptation

În prezent

I

George luă o pauză de la spălatul farfuriilor murdare pentru a se delecta cu o mai veche pasiune de-a sa. Îl ochise de ceva vreme, îl urmărise lacom preț de câteva minute cum se plimba lenș pe blatul mobilierului, nepăsător la forfota nebună din bucătărie, la oamenii care intrau și ieșeau lovindu-se unii de alții, încărcăți cu platouri sau farfurii pline de pește prăjit. Din când în când, gândacul se oprea să mănânce ceva, fie o bucată roșie de carne de pește, ce se dezgheța într-o băltoacă de apă, fie o fărâmă de pâine sau un boț de mămăligă sărit din oala de pe aragaz. Și avea de unde se sătura gândacul, pentru că peste tot domnea o mizerie de nedescris, reflexie a minții dezorganizate a lui Madame Stroenescu, patroana restaurantului.

– Șase porții de hamsii cu mămăligă și mujdei, zbieră pe geamul bucătăriei ospătărița cea nouă, Maria, fără ca nimeni să o bage în seamă.